

Hüzn Ü Rivayet

– İbrahim Kilik · 09 Aralık 2009

Tenzili rütbe olurken yapraklar,
Depreşir elemelerim.
Anlarım avdet etmiştir sonbahar.
Duyulmaz içimde uyuyan ahlar.
İçimdeki tortuyu som hüznün paklar.
Ezelden ebede annemiz toprak,
Bir bilsem bağrında ne hâller saklar.
Bilsem de sanmayın kimseye derim.

Hüzündür yıllardır en has sırdaşım.
Beni onun kadar bilmez kardeşim.
El olur da sevdiğim, canım, evdeşim.
Hüznüme bürünür,
Çeker giderim.
İçimde cananı yakar giderim.

Ömrün, hitamdan önceki çağı,
Bazen koşma söyler,
Bazen varsağı.
Gönle düşer aşkın ateşten çığı.
Beni hiç kimseler anlayamaz da.
Mahşere dek ancak toprak kucaklar.
Hüznüm ile beni bağrında saklar.

Sarı yaprakların hikâyesi ne.
Erişsem gönlümün has gayesine.
Bilmem ki hüznün bu gayreti ne.
Yârdan ve yarandan daha vefalı.
Gam değil olmasam da gayrı payidar.

Bazen çiçek olur açar bağrımda.
Eli vardır daim yürek ağrımda.
Emrihak vaki olup bir anda,
Çekilince tenden can adlı peri.
Belki o dem terk edecek bu hüznün beni.

Œimdi sarar gndzm gecemi.

Ankara 08.12.2009 İ.K